

[Justitsministeren]

i folketinget. Men det er jo ikke noget, jeg har haft nogen indflydelse på, hverken udvalgets sammensætning eller den måde, hvorpå det er delt op.

Hvis det drejer sig om forståelige regler, om en god udformning af reglerne, så mener jeg i hvert fald, at jeg befinder mig i godt selskab med højesterets præsident, der gennemgående har stået for de flertalsforslag, som er indgået i lovforslaget. Der kan selvfølgelig være andre, der mener, at de kyndigere kan fastlægge reglerne, så de er mere forståelige, men mit indtryk er nu, at vi i folketinget har haft en ganske god bistand i højesterets præsident, som har megen kyndighed på det område.

Men det forhindrer selvfølgelig ikke, at der i udvalget og her kan være afgørende principielle forskelle. Det er jeg da klar over at der er. Jeg skal tage et emne op med det samme, som de fleste har været inde på: skal der, når man ikke har statsborgerret i et land, være en ret til at forblive i landet? Det er egentlig et meget stort spørgsmål, og det er ikke alle, der har været inde på mindretallets forslag om 7 år som grænse, der i dag har besvaret det fuldt ud. Man har sagt det på en anden måde: vi kunne tænke os, at der skulle være en overgrænse. Jeg synes, det er en meget stor nydannelse, hvis man siger, at den, der ikke har et statsborgerskab, har ret til at blive her i landet.

Hr. Hagen Hagensen nævnte et medlem af familien Heiberg. Jeg kunne have nævnt et andet medlem af familien Heiberg, nemlig fru Heibergs svigerfar. Han havde dansk statsborgerret, men dengang var det altså ingen garanti mod udvisning, selv om man havde et dansk statsborgerskab. Det skulle vi nødvendig vende tilbage til. Man har betragtet det som den afgørende sikring for at være i et land, at man har haft statsborgerskabet, og det er denne ret, man har drøftet i forbindelse med indfødsretslovgivningen. Jeg synes egentlig, vi har haft en god regel hidtil. Det får man nu mulighed for at drøfte i retsudvalget. Skal vi have den væsentlige nydannelse, det efter min mening vil være, at den, der ikke har statsborgerskab, har ret til at blive her i landet? Jeg synes, man skulle foretage nogle sammenligninger med, hvordan det er i andre lande, inden man tager et så afgørende skridt.

Det forhindrer selvfølgelig ikke, hvad hr. Torben Lund og andre har været inde på, at man kan drøfte: skal der være en overgrænse? Det er jo et lidt andet spørgsmål. Jeg vil dog gerne sige, at hvis man vil have en art overgrænse, hvor man vil sige, at udvisning normalt ikke kan finde sted eller ikke skal kunne finde sted, er det vel naturligt, at man ser lidt på arten af kriminalitet, der kan være tale om. Jeg skal ikke give nogen anvisninger, for jeg har jo fremsat et forslag om, at der ikke skulle være en sådan overgrænse, men når vi skal drøfte det, beder jeg dog dem, der har talt om, at man ikke skulle kunne udvise uden videre, når folk havde gjort sig skyldig i en kriminalitet, om at tænke på, om det også skal gælde den allerstørste kriminalitet, f. eks. de sager, der normalt er genstand for nævningetingsbehandling, altså drab, groft røveri, grove narkotikaforbrydelser o. lign. Jeg synes i hvert fald, det må være en overvejelse værd for dem, der har de tanker, om det skal være sådan, at man også lader dem blive her i landet, hvis de begår en af de groveste forbrydelser.

Jeg har den opfattelse, og det forstår jeg at der er mange der har her i folketinget – fru Birgith Mogensen har jo i særlig grad givet udtryk for det – at der er noget farligt i, hvis vi skal lempe vor praksis, når det drejer sig om en internationalt præget forbrydelse som narkokriminalitet, hvor der er meget lette penge at tjene, og hvor også mange kommer igennem – her taler jeg om kurererne – uden selv at føle, at de bliver udsat for den største risiko. Jeg vil gerne sige, at jeg synes, vi skal tænke os meget, meget om, inden vi åbner vejen for at beholde dem, der her idømmes en stor straf for en meget grov forbrydelse. Jeg har udtalt mig om det tidligere og skal lade det blive ved dette, men jeg synes i hvert fald, at det absolut er en overvejelse værd ikke at ændre den praksis, vi har på dette område.

Hr. Torben Lund stillede mig det spørgsmål, om vi kunne få mere præcise bestemmelser om det første asylansøgning. Jeg må måske her henvise til betænkningen, side 131, hvor der er omtalt begrundelsen for, at man ikke gør det. Man har – og det er sket på dansk initiativ – taget emnet på dagsordenen i en ekspertkomité under Europarådet, og vi synes ikke, vi midt under en sådan drøftelse skal begynde at lovgive på området. Det er